

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa **I.**, bytom K.K., zastúpený JUDr. Alexandrom Fuchsom, advokátom, so sídlom v K., Štúrova č. 20 proti odporcom : **1) D.D., rod. D.**, bytom K.K., **2) N.K., rod. N.**, bytom K.K., **3) Tatra banka, a.s.**, so sídlom v Bratislave, Hodžovo nám. č. 3, **4) GENERAL FACTORING, a.s.**, so sídlom v Bratislave, Košická č. 56, zastúpená advokátskou kanceláriou HMG & PARTNERS, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Štefanovičova č. 12, **o určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby**, vedenej na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 38 C 60/2010, o dovolaní odporkyne 4) proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo 14. novembra 2013, sp. zn. 2 Co 223/2013, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Odporkyňa 4) je povinná zaplatiť navrhovateľovi trovy dovolacieho konania vo výške 69,91 Eur JUDr. Alexandrovi Fuchsovi, advokátovi.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Košice I rozsudkom zo 4. októbra 2011, č. k. 38 C 60/2010–270 žalobu zamietol. Navrhovateľ a zaviazal zaplatiť odporcom 1) a 2) trovy konania vo výške 383,50 Eur na účet ich právnej zástupkyne. Odporcovi 3) náhradu trov konania nepriznal. Navrhovateľ ďalej zaviazal zaplatiť odporkyni 4) trovy konania vo výške 316,92 Eur na účet jej právneho zástupcu. Navrhovateľ namietal, že v danom prípade nebolo mu doručené oznámenie o dobrovoľnej dražbe. Na základe vykonaného dokazovania súd prvého stupňa konštatoval, že doručenie zásielky obsahujúce listiny k dražbe, znalecký posudok a oznámenie o dražbe bolo na adresu navrhovateľa vykázané ako právne účinné dňom 12. januára 2010. Navrhovateľ sa v uvedenom čase zdržiaval v mieste bydliska, o doručovaní úradnej zásielky mal vedomosť z písomnej výzvy od poštovej doručovateľky, mal teda reálnu možnosť

prevziať si ju na pošte najskôr 12. januára 2010, počas plynutia 18-dňovej odbernej lehoty (od 29. decembra 2009 do 15. januára 2010). Zásielka ako nevyzdvihnutá bola odosielateľovi vrátená podľa výstupnej pečiatky pošty 19. januára 2010.

Krajský súd v Košiciach na odvolanie navrhovateľa uznesením z 26. júla 2012, sp. zn. 2 Co 84/2012 zrušil rozsudok súdu prvého stupňa a vec vrátil na ďalšie konanie. Konštatoval, že súd prvého stupňa nesprávne interpretoval výklad slov „hoci sa v mieste doručenia zdržuje“ a nevykonal šetrenie na zistenie splnenia údajov podľa § 47 ods. 2 O.s.p.

Okresný súd Košice I v poradí druhým rozsudkom z 5. marca 2013, č. k. 38 C 60/2010–326 určil, že dobrovoľná dražba konaná dňa 26.1.2010 ohľadom nehnuteľností zapísaných v katastri nehnuteľností v okrese K.K., v obci K. – Sídliisko Ť., v katastrálnom území N.Ť. na liste vlastníctva č. X. ako byt č. 10 na 4. poschodí, vo vchode č. 14, v bytovom dome súp. č. X. (S.) postavenom na parc. Č. X. v podiele X., realizovaná odporcom vo 4. rade ako dražobníkom, na návrh odporcu v 3. rade ako navrhovateľa dražby, v rámci ktorej mali nadobudnúť príklepom vlastnícke právo odporcovia v 1. a 2. rade a ktorá bola spísaná do Notárskej zápisnice pod sp. zn. č. N 47/2010, Nz 2451/2010 je neplatná. Odporcov v 1, 2., 3. a 4. rade zaviazal spoločne a nerozdielne zaplatiť navrhovateľovi trovy konania vo výške 132,50 Eur a trovy právneho zastúpenia vo výške 548,57 Eur na účet jeho právneho zástupcu. Z vykonaného dokazovania mal preukázané, že v čase doručovania zásielky pod podacím č. 14722943 prvýkrát 28. decembra 2009, ako aj druhého neúspešného pokusu 29. decembra 2009 sa navrhovateľ nezdržoval na adrese svojho bydliska a to v čase od 26. decembra 2009 do 6. januára 2010 a od 6. januára 2010 do 11. januára 2010. Konštatoval, že neboli splnené zákonom predpísané podmienky pre účinné doručenie zásielky, čím nenastala fikcia doručenia zásielky v zmysle § 47 ods. 2 O.s.p. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Košiciach rozsudkom zo 14. novembra 2013, sp. zn. 2 Co 223/2013 rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. Odporcov 1) až 4) zaviazal zaplatiť navrhovateľovi trovy odvolacieho konania vo výške 63,30 Eur k rukám jeho právneho zástupcu. Stotožnil sa v celom rozsahu s odôvodnením rozhodnutia súdom prvého stupňa a na tieto dôvody poukázal. Poukázal na to, že podľa ustálenej súdnej praxe každé ustanovenie zákona o dobrovoľných dražbách je, s ohľadom na ingerenciu súkromného dražobného procesu

do práv oprávnených záujmov osôb povinných zo záložného práva, nevyhnutné vykladať ústavne konformne, a teda z pohľadu účelu a zmyslu ochrany Ústavou SR garantovaných základných práv a slobôd. Preto je dražobník, ako súkromná osoba, ustanovenia citovaných zákonov a súvisiacich predpisov povinný vykladať a aplikovať tak, aby nielenže neboli porušené, ale ani ohrozené práva osôb výkonom záložného práva negatívne dotknuté, že dražobník nie je v pozícii mandátára záložného veriteľa. Ktorý má sledovať iba jeho právny záujem na rýchlom výkone záložného práva za každých okolností. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podala odporkyňa 4) dovolanie. Navrhla aby dovolací súd napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu ako aj súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu považuje za nesprávne, pretože trpí vadami podľa § 237 písm. f/ O.s.p. z dôvodu, že účastníkovi konania bola odňatá možnosť konať pred súdom, podľa § 237 písm. b/ O.s.p. (ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom) a spočíva aj na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Tvrdí, že postupom odvolacieho súdu, ktorý o jej odvolaní rozhodol bez nariadenia pojednávania, jej bola odňatá možnosť konať pred súdom. Nesúhlasila s rozhodnutím vo veci bez nariadenia pojednávania. Poukázala na uznesenie súdu prvého stupňa z 23. apríla 2013, sp. zn. 38 C 60/2010, ktorým bola vyzvaná odporkyňa 4) na vyjadrenie, či súhlasí s rozhodnutím bez nariadenia pojednávania. Odporkyňa 4) nesúhlasila s rozhodnutím vo veci bez nariadenia pojednávania, odvolací súd však odporkyňu 4) nepredvolal na pojednávania a ani nijakým spôsobom ju neinformoval o termíne vyhlásenia rozsudku vo veci. Predpokladom prítomnosti odporkyne 4) na verejnom vyhlásení rozsudku odvolacieho súdu v tejto právnej veci bolo oznámenie súdu o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku. Povinnosťou odvolacieho súdu bolo preto zachovať zákonom stanovený postup oznámenia miesta a času verejného vyhlásenia rozsudku k čomu nedošlo. Poukázala tiež na to, že postup Krajského súdu pri vydaní uznesenia z 26. júla 2012 sp. zn. 2 Co 84/2012 považuje za vadný z dôvodu, že pri rozhodovaní o odvolaní navrhovateľa z 9. novembra 2011 išlo v celom rozsahu iba o posúdenie právnej otázky, teda odvolací súd mal rozhodnúť o zmene rozsudku vydaného prvostupňovým súdom už v tomto odvolacom konaní a nie vracať vec na konanie prvostupňovému súdu za účelom doplnenia dokazovania. Týmto postupom bola účastníkovi konania odňatá možnosť podať dovolanie v zmysle § 238 ods. 1 O.s.p. a tým

k odňatiu možnosti konať pred súdom. Namietala tiež, že odvolací súd zároveň nepripustil odporkyne 4) možnosť podať dovolanie, aj napriek tomu, že odporkyňa požiadala o pripustenie tejto možnosti. Namietala tiež, že rozhodnutie odvolacieho súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. V tejto súvislosti poukázala na § 17 ods. 5 zákona č. 527/2002 Z. z. Zákon o dražbách ukladá dražobníkovi povinnosť „zaslať“ v určenej lehote oznámenie o dobrovoľných dražbách a neviaže doručenie takejto písomnosti na možnosť realizovať ďalšie úkony súvisiace s prípravou a realizáciou dražby. Neukladá dražobníkovi povinnosť skúmať či a kedy si dotknutá osoba prevzala predmetnú korešpondenciu. Opačným výkladom by samotný zákon o dobrovoľných dražbách bol nevykonateľný.

Navrhovateľ vo svojom vyjadrení k dovolaniu odporkyne 4) žiadal dovolanie odmietnuť ako neprípustné.

Odporcovia 1), 2) a 3) sa k dovolaniu odporkyne 4) nevyjadrili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods.1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený v súlade s § 241 ods. 1 O.s.p., skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Dovolanie má v systéme opravných prostriedkov občianskeho súdneho konania osobitné postavenie. Ide o mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno napadnúť právoplatné rozhodnutie (iba) odvolacieho súdu. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nie je treťou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie. Právo na súdnu ochranu totiž nie je absolútne. V záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha obmedzeniam, resp. podmienkam (čl. 46 ods. 4 v spojení s čl. 51 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky). Právo na súdnu ochranu sa v občianskoprávnom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho

konania. V dovolacom konaní procesné podmienky upravujú ustanovenia § 236 a nasl. O.s.p. (I. ÚS 4/2011).

Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci dovolanie smeruje proti rozsudku. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p.

Dovolaním odporkyne 4) je napadnutý rozsudok, ktorý nevykazuje znaky žiadneho z vyššie uvedených rozhodnutí; prípustnosť jeho dovolania preto z § 238 O.s.p. nevyplýva.

V súlade s ustanovením § 242 ods. 1 O.s.p. a so zreteľom na obsah dovolania dovolací súd ďalej skúmal, či procesná prípustnosť dovolania odporkyne 4) nevyplýva z § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom a g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Odporkyňa 4) existenciu procesných väd konania v zmysle § 237 písm. a/, c/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdila a procesné vady tejto povahy v dovolacom konaní ani nevyšli najavo.

Podľa názoru odporkyne 4) v konaní jej bola odňatá možnosť pred súdom konať.

O odňatie možnosti pred súdom konať v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. ide v prípade procesného postupu, ktorým súd znemožnil účastníkovi konania realizáciu procesných oprávnení priznaných mu v občianskom súdnom konaní (napr. oprávnenia byť prítomný na pojednávaní, vyjadrovať sa k veci, navrhovať dôkazy, podať opravný prostriedok alebo vyjadrenie, v stanovenej lehote urobiť procesný úkon a pod.).

Odporkyňa 4) namietala, že jej bola odňatá možnosť pred súdom konať tým, že odvolací súd prejednal jej odvolanie a meritórne rozhodol bez nariadenia pojednávania.

Podľa § 214 ods. 1 O.s.p. na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej nariadi predseda senátu odvolacieho súdu pojednávanie, ak a/ je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, b/ súd prvého stupňa rozhodol podľa § 115a bez nariadenia pojednávania a je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, c/ ide o konanie vo veciach porušenia zásady rovnakého zaobchádzania, d/ to vyžaduje dôležitý verejný záujem. Podľa § 214 ods. 2 O.s.p. v ostatných prípadoch môže odvolací súd rozhodnúť aj bez nariadenia odvolacieho pojednávania.

Z vyššie citovaných ustanovení § 214 ods.1 a 2 O.s.p. vyplýva, že (len) v prípadoch uvedených v § 214 ods.1 O.s.p. je odvolací súd povinný nariadiť pojednávanie, v ostatných prípadoch však môže rozhodnúť aj bez nariadenia odvolacieho pojednávania. O tom, či v prípadoch, na ktoré sa nevzťahuje ustanovenie § 214 ods. 1 O.s.p., bude nariadené odvolacie pojednávanie, rozhoduje odvolací súd.

V danom prípade odvolací súd neopakoval ani nedoplňal dokazovanie, súd prvého stupňa nerozhodol podľa § 115a bez nariadenia pojednávania a nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, nešlo ani o konanie vo veciach porušenia zásady rovnakého zaobchádzania a naostatok nariadenie odvolacieho pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem. Vzhľadom na to nebolo povinnosťou odvolacieho súdu nariadiť na prejednanie odvolania pojednávanie.

Odvolací súd nebol povinný odôvodňovať svoj záver, že na prejednanie odvolania odporkyne 4) v predmetnej právnej veci nie je potrebné nariadiť pojednávanie.

Ten jednoznačne vyplýva z vyššie uvedených okolností, povahy prejednávanej veci a danej procesnej situácie.

Pre úplnosť treba dodať, že účastníci boli upovedomení o čase a mieste verejného vyhlásenia rozsudku odvolacieho súdu spôsobom, ktorý zodpovedá zákonu (§ 156 ods. 3 O.s.p.) – vid' č. 1. 374, 375 spisu. Odporkyňa 4) nepožiadala o doručovanie písomností elektronickými prostriedkami (§ 45 ods. 4 O.s.p.). Odvolací súd ju o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku podľa § 156 ods. 3 O.s.p. preto nemusel upovedomiť elektronickými prostriedkami v zmysle § 214 ods. 3 O.s.p.

K tvrdeniam odporkyne 4), že na výzvu v uznesení súdu prvého stupňa z 23. apríla 2013, sp. zn. 38 C 60/2010, ktorým bola vyzvaná na vyjadrenie, či súhlasí s rozhodnutím bez nariadenia pojednávania, vyjadrila nesúhlas s rozhodnutím veci bez nariadenia pojednávania dovolací súd poukazuje na to, že zákonom č. 384/2008 Z. z. z 23. septembra 2008, ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov a o zmene a doplnení niektorých zákonov došlo k zmene ustanovenia § 214 O.s.p. Ak aj takéto (nesprávne) poučenie súdom bolo dané, s prihliadnutím na vyššie uvedenému zmenu zákonného ustanovenia nie je možné na takéto nesprávne poučenie prihliadať. Obsahom spisu nie je žiadne vyjadrenie odporkyne) k vyššie uvedenému uzneseniu súdu. Ak by aj takéto vyjadrenie odporkyňa 4) doručila súdu by bolo pre odvolací súd právne nezáväznú vzhľadom na to, že v zmysle právnej úpravy § 214 O.s.p., platnej od 15. októbra 2008 bolo na rozhodnutí odvolacieho súdu či nariadi, prípadne neriadi na prejednanie odvolania pojednávanie.

Za nesprávny postup súdu, ktorým bolo odporkyni 4) odňatá možnosť konať pred súdom nie je možné považovať postup súdu, ak nerozhodol o návrhu odporkyne 4) o prípustnosti podať dovolanie podľa § 238 ods. 2 O.s.p., a ani nezdôvodnenie nepripustenia dovolania. Predmetné konanie je konaním návrhovým, preto ak sa účastník domáha prípadného pripustenia dovolania voči potvrdzujúcemu rozsudku musí aj špecifikovať otázku zásadného významu po právnej stránke. Odporkyňa 4) (zastúpená advokátom) tento návrh podala vo svojom odvolaní voči rozsudku Okresného súdu Košice I z 5. marca 2013, č. k. 38 C 60/2010–326 na záver svojho odvolania v znení „Zároveň žiadame odvolací súd, že ak v prípade, že potvrdí rozsudok Okresného súdu Košice I sp. zn. 38 C 60/2010–326

zo dňa 05.03.2013, aby vyslovil vo svojom výroku rozsudku prípustnosť dovolania, nakoľko ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu.“. Takýto návrh nie je možné považovať za riadny návrh. Takýto návrh musí obsahovať presnú otázku zásadného právneho významu, ktorú je povinný navrhnuť ten, kto takýto návrh na pripustenie dovolania podáva, aby odvolací súd mal možnosť preskúmať, či prípadne položená otázka spĺňa predpoklady otázky po právnej stránke zásadného významu. Bez presnej formulácie takej otázky nie sú splnené podmienky na to, čo by mal dovolací súd pri prípadnom pripustení dovolania preskúmavať. Okrem toho, ak by aj takýto návrh obsahoval presnú otázku na pripustenie dovolania, je na rozhodnutí odvolacieho súdu, či takúto otázku pripustí, prípadne nie. Občiansky súdny poriadok odvolaciemu súdu neukladá povinnosť prípadné nepripustenie dovolania odôvodňovať. Preto ani neodôvodnením nepripustenia dovolania nedošlo odvolacím súdom k nesprávnemu postupu, ktorým by odňal navrhovateľovi konať pred súdom.

Nesprávny postup odvolacieho súdu, ktorým bola odporkyni 4) odňatá možnosť konať pred súdom nie je ani uznesenie odvolacieho súdu z 26. júla 2012 sp. zn. 2 Co 84/2012, ktorým uznesením zrušil prvý rozsudok súdu prvého stupňa a vec vrátil na ďalšie konanie.

Bez ohľadu na to, v akej procesnej forme odvolací súd rozhodnutie vydal (či rozsudok alebo uznesenie), je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu ak existujú dôvody zmätočnosti rozhodnutia taxatívne vymenované v § 237 O.s.p. Pri podaní dovolania dovolací súd z úradnej moci skúma, či tieto podmienky dovolania sú splnené. Prípustnosť dovolania z hľadiska ustanovenia § 237 O.s.p. nie je daná už samotným tvrdením dovolateľa, že rozhodnutie je postihnuté niektorou z väd zakladajúcich jeho prípustnosť. Dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné iba vtedy, ak rozhodnutie niektorou z týchto väd aj skutočne trpí, to znamená, že došlo ku skutočnostiam, v dôsledku ktorých vada vznikla a prejavila sa v rozhodnutí odvolacieho súdu. Dovolaním možno v tomto prípade napadnúť aj uznesenie odvolacieho súdu, ktorým bolo rozhodnutie prvého stupňa zrušené a vec vrátená na ďalšie konanie.

Odporkyňa 4) vo svojom dovolaní prípustnosť dovolania odôvodňovala aj § 237 písm. b/ O.s.p. Z obsahu dovolania však nevyplývajú žiadne skutočnosti, resp. tvrdenia, ktoré by boli subsumovateľné pod § 237 písm. b/ O.s.p. Procesná vady tejto povahy v dovolacom konaní ani nevyšla najavo.

Pokiaľ odporkyňa 4) odôvodňuje svoje dovolanie aj tým, že ňou napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, dovolací súd poznamenáva, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom (rovnako ako tzv. iná vada konania podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. – nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby tvrdenia dovolateľa boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), dovolateľom vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo).

Nakoľko prípustnosť dovolania v danom prípade nemožno vyvodiť z ustanovení § 238 O.s.p. a v dovolacom konaní nevyšlo najavo, že by konanie na súdoch nižších stupňov bolo postihnuté niektorou z vád uvedenou v § 237 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie odporkyne 4) podľa § 243b ods. 5 v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa vecnou správnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu.

V dovolacom konaní procesne úspešnému navrhovateľovi vzniklo právo na náhradu trov konania proti odporkyni 4), ktorá v tomto konaní úspech nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Navrhovateľ si uplatnil trovy dovolacieho konania vo výške 69,91 Eur, ktoré žiadal zaplatiť na účet jeho právneho

zástupcu. Navrhovateľovi bola preto priznaná náhrada trov konania pozostávajúca z trov právneho zastúpenia za 1 úkon právnej služby – vyjadrenie k dovolaniu v sume 61,87 Eur (§ 11 ods. 1 a § 13a ods. 1 písm. c/ vyhl. č. 655/2004 Z. z. a paušálnej náhrady v sume 8,04 Eur (§ 16 ods. 3 cit. vyhl.) čo spolu predstavuje čiastku 69,91 Eur. Najvyšší súd Slovenskej republiky uložil odporkyni 4) tieto trovy zaplatiť advokátovi navrhovateľa.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 20. novembra 2014

JUDr. Ľubor Š e b o, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Vanda Šimová